

O, ben jij het? Ik schrok me dood. Toen je het boek opensloeg dacht ik even dat je een heksenjager was. Het zou vreselijk zijn als iemand me hier zou vinden. Denk erom dat alles wat ik je ga vertellen geheim moet blijven!

Oké, ik ben een heks, maar daarom hoeft je nog niet meteen weg te rennen.

Ik ben niet van plan om je te betoveren.
Bovendien moet ik het eigenlijk nog leren en ben ik een beetje onhandig.

In het ergste geval zou ik dit boek in een vis kunnen veranderen. Ik weet niet waarom, maar de laatste tijd verschijnen er alleen maar vissen als ik tover. Rauw of gebakken, maar altijd even smerig.

Hoewel ik eigenlijk Anna Groen heet, noemen mijn nieuwe vrienden me... Anna Kadabra.

En dan zeggen ze daar meteen achteraan: 'Doe nog eens een aap na!' Ja, doe het lekker zelf.

Sinds ik mijn toverkracht ontdekte, heb ik ook een paar nieuwe vijanden. Die zeggen veel ergere dingen, maar dat doen ze niet in mijn gezicht, want dan... Nou ja, dan zou ik ze in een vis kunnen veranderen.

Kijk, dit ben ik. Je dacht vast dat ik een zwarte cape zou dragen, wratten op mijn neus had en puntlaarzen droeg, maar nee.

Als ik in zo'n heksenpak rondliep, zou ik meteen ontmaskerd worden. In plaats van wratten, heb ik sproeten. Ik draag geen cape, maar gestreepte kniekousen met een tulen rokje. En ik draag geen laarzen, maar gympen.

Ik heb ook een eigen toverstokje, een schrift met spreuken en een magisch huisdier.

Ten slotte draag ik een maantje om mijn nek dat licht geeft in het donker. Dat is het teken van de Club van de Volle Maan, het geheime genootschap waar ik lid van ben. Als je durft, kun je op een dag misschien ook lid worden.

Bij de Club van de Volle Maan hoeven we ons maar aan drie dingen te houden. We noemen dat de Diamanten Regels, omdat ze onbreekbaar zijn. Je zou het ook de 'Regels van de Taaitaai van Vorig Jaar' kunnen noemen, die zijn nog moeilijker te breken.

Dit zijn ze:

De eerste regel is dat buiten de club niemand mag weten dat je toverkracht hebt.
Zelfs je oma niet.

De tweede is dat je geen spreuken mag stelen van andere tovenaars.
Al zijn ze nog zo vervelend!

De derde is dat je je toverkracht alleen voor het goede mag gebruiken.
Haal het niet in je hoofd om je school te laten verdwijnen.

Ik ga jullie vertellen hoe ik ontdekte dat ik een heks was... En hoe ik de onbreekbare regels verbrak. En... hoe ik trouwens bijna een heel dorp vernietigde.

Die ochtend leek het bij ons wel een gekkenhuis.

‘Ik kan haar nergens vinden!’ hoorde ik iemand roepen in de gang.

‘Waar heeft dat ellendige kind zich verstopt?’ hoorde ik vanuit de keuken.

Dat ellendige kind was ik dus. O ja, en die roepende mensen waren mijn ouders.

Ze waren naar me op zoek, maar ze zagen me niet. Niet omdat ik onzichtbaar was geworden.

Ik had mijn toverkracht nog niet eens ontdekt. Ik had me gewoon onder mijn bed verstopt en ik was absoluut niet van plan om daaronder vandaan te komen.

‘Anna, schatje!’ riep papa liefjes.

‘Anna, apenkop!’ riep mama boos.

Daar heb je mijn ouders. Nou ja, hun voeten dan. Dat was het enige wat ik vanuit mijn schuilplaats kon zien. Maar voeten zeggen veel over mensen. En soms zeggen ze ook van alles door hoe ze ruiken. In de gymzaal van school hebben ze heel veel te zeggen.

Het eerste paar voeten is van mijn moeder. Ze zijn klein, net als zij, en ze zitten in schoenen met hakken, die net zoveel lawaai maken als zij. Ze werkt bij een bank en is een nerveus type, zo nerveus zelfs dat ze soms schoenen in verschillende kleuren aantrekt (en durf daar maar eens wat van te zeggen).

Het tweede paar voeten is van mijn vader. Ze zijn groot maar stil, net als hij. Hij werkt als leraar en is rustig en zeker van zijn zaak. Daarom heeft hij altijd genoeg tijd om zijn schoenen glanzend te poetsen. Zijn sokken zitten zo strak dat het lijkt alsof hij ze heeft vastgelijmd.

Hoewel hun voeten heel verschillend zijn, is er iets wat mijn ouders met elkaar gemeen hebben: ze

vinden het allebei leuk om taarten te bakken. Nee, niet met hun voeten! We willen toch geen taart die naar tenenkaas smaakt...

Mijn ouders hadden een droom, een zoete droom. Ze droomden ervan hun baan op te zeggen en samen een banketbakkerij te beginnen. Maar toen het zover was, veranderde hun droom in mijn nachtmerrie.

Ze wilden verhuizen om die banketbakkerij te openen!

‘Begrijp het dan, Anna,’ had papa gezegd. ‘In de stad zijn al zoveel winkels. Kijk maar, hier hebben we de perfecte plek gevonden...’

‘In een prachtig plaatsje dat Maanstad heet,’ ging mama verder. ‘Het lijkt een sprookjesachtige plek, met allemaal verhalen over heksen en tovenarij.’

Wat mij betreft waren er allemaal clowns en hamburgers. Ik geloofde niet in toverkunsten en ik

peinsde er niet over om mijn huis, mijn school en mijn vrienden achter te laten.

Daarom had ik besloten onder mijn bed te kruipen en daar nooit meer vandaan te komen.

Ik was er helemaal klaar voor. Ik had bergen snoep, boeken, mijn tandenborstel, mijn step en andere nuttige dingen. Zoals wolken stof en een oude sok.

Oké, ik was vergeten onder mijn bed te stofzuigen. Maar de sok stonk zo erg dat ik hem misschien kon gebruiken om me ermee te verdedigen. Bovendien was ik daar niet alleen. Ik had Cosmo bij me.

Cosmo was een zwervkat die al dagen in de buurt rondhing. Die naam had ik hem gegeven. Hoewel hij van niemand was, liep hij alle huizen in en uit wanneer hij maar wilde. Hij had gele ogen, puntoren en een grijze vacht.

Het puntje van zijn staart was zwart, alsof hij ermee in de schoorsteen had gezeten.